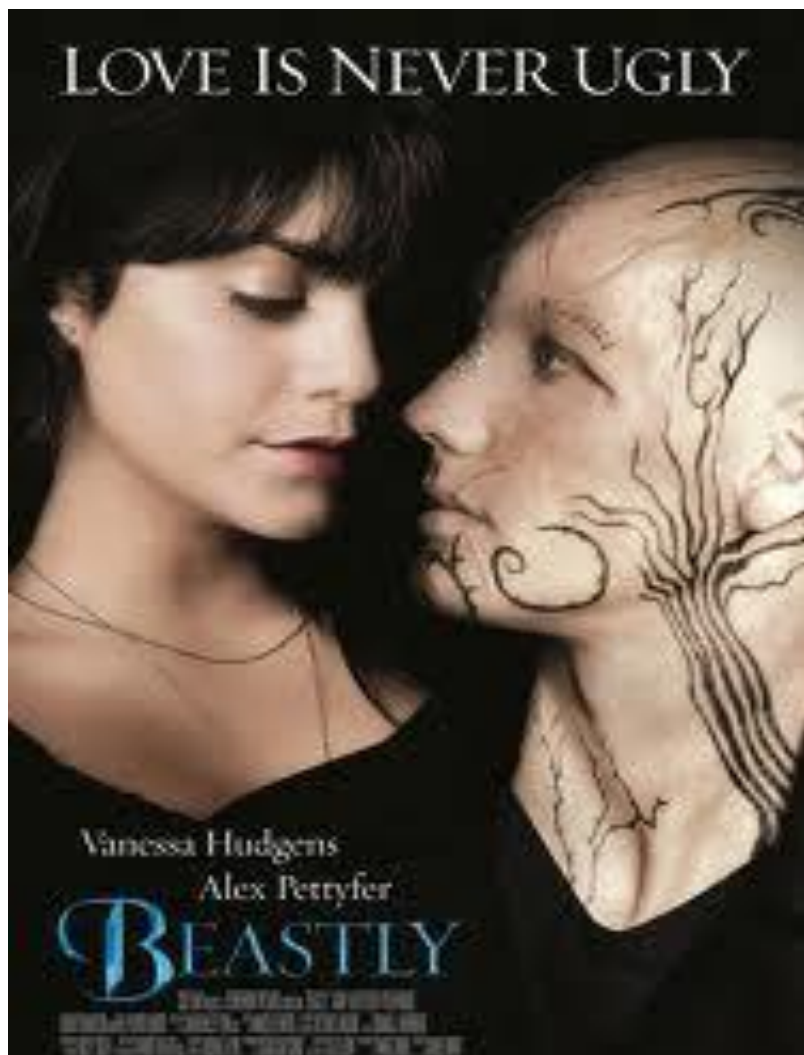

QUÁI VẬT NEWYORK (BEASTLY)

Tác giả: Alex Flinn

Người dịch: Layondo (VNthquan)

Ngài Anderson: Chào mừng đến với lần họp đầu tiên của nhóm chat Những sự thay đổi không mong đợi.

Ngài Anderson: Có ai không vậy? Không ai nhập cuộc sao?

Quái vật NYC tham gia chat.

Ngài Anderson: Chào Quái vật NY.

Ngài Anderson: Này, tôi thấy cậu rồi đây, Quái vật NY. Bạn muốn giới thiệu về mình không?

Quái vật NY: Không muốn là người đầu tiên đâu...có ai khác giới thiệu trước đi.

Ngài Anderson: Hình như có nhiều người tham gia trước bạn nhưng vẫn chưa chịu ra mặt đây.

Quái vật NY: Thế thì để cho họ nói trước đi.

Ngài Anderson: Có ai ở đây muốn làm quen với Quái vật NY nào?

Người lặng lẽ: Xin chào Quái vật NY. Chúng tôi gọi bạn là Quái vật được không?

Quái vật NY: Gì cũng được. Chẳng quan trọng đâu.

Ngài Anderson: Cảm ơn vì đã lên tiếng, Người lặng lẽ. Mà này, hỏi chơi chút, bạn là loài gì vậy?

Người lặng lẽ: Tiên cá, chỉ là một tiên cá bé nhỏ.

Ngài Anderson: Bạn bị biến đổi thành tiên cá rồi à?

Người lặng lẽ: Thật ra, tôi đang là một tiên cá, nhưng tôi đang cân nhắc về việc biến đổi. Tôi nghĩ nhóm chat này sẽ giúp tôi đưa ra quyết định đúng.

Ngài Anderson: Đây là vấn đề chúng ta sẽ bàn tối nay – những trải nghiệm của sự biến đổi, làm thế nào bạn trở thành như bây giờ.

Ếch ộp: Thế ông bạn đã biến đổi chưa, Andy¹?

Ngài Anderson: Ồ, chưa. Nhưng tôi lập ra phòng chat này để giúp tất cả các bạn.

Quái vật NY: Bạn là con gái hả, Người lặng lẽ? Ý mình là, phụ nữ, à, cá, một nàng tiên cá ý.

Ếch ộp: Làm thế quái nào ông bạn giúp được bọn này khi mà ông bạn chưa từng bị biến đổi chứ?

Người lặng lẽ: Ừ, mình là nàng tiên cá. Mình đang nghĩ về việc sẽ biến thành một cô gái.

¹ Tên ngắn gọn của Anderson (Lời người dịch).

Ngài Anderson: Éch này, tôi vẫn đang nghiên cứu trường hợp như của các bạn. Tôi đã viết thành luận đề về Ảnh hưởng của sự biến đổi đối với tình yêu đích thực, dựa trên các tác phẩm của Grimm, LePrince De Beaumont, Aksakov, Quiller-Couch và Walt Disney...

Quái vật NY: Bạn ở đâu, Lặng lẽ?

Người lặng lẽ: Tôi nghĩ bạn có đủ khả năng giúp bọn tôi mà Andy. Thật tốt vì bạn đã lập ra phòng chat này.

Ngài Anderson: Cảm ơn nhé, Lặng lẽ.

Người lặng lẽ: Mình đang ở Đan Mạch. Thật ra là Đại Tây Dương, gần Đan Mạch.

Quái vật NY: Đan Mạch á?

Éch ộp: Xin lỗi chứ, gõ bằng tay có màng khó thật đấy.

Người lặng lẽ: Đan Mạch ở Châu Âu đó.

Éch ộp: Tôi muốn nói là Chân ý.

Ngài Anderson: Hiểu rồi, Éch ộp. Tôi nghĩ là chat với nhau thế này tốt cho tất cả các bạn.

Gấu xám Bắc Mỹ tham gia phòng chat.

Gấu xám Bắc Mỹ: Tôi muốn nói về hai cô nàng mà tôi đã gặp.

Quái vật NY: Mình biết Đan Mạch ở đâu mà. Từ khi bị vương vào lời nguyền, mình dành hầu hết thời gian để học, vì mình sẽ không có được cuộc sống bình thường.

Ngài Anderson: Quan sát tốt đấy, Quái vật NY. Chúng ta cũng sẽ thảo luận về việc lối sống thay đổi ra sao sau khi biến đổi.

Quái vật NY: Ở đó lạnh không, Lặng lẽ?

Người lặng lẽ: Có chứ. Nhưng dưới nước thì ấm hơn.

Gấu xám Bắc Mỹ: Tôi chỉ muốn nói về hai cô đó thôi!

Quái vật NY: Bạn đọc thân hả Lặng lẽ?

Gấu xám Bắc Mỹ: Hai cô nàng đó, một người là Hồng Đỏ, hấp dẫn cực kỳ.

Người lặng lẽ: Kiểu như vậy. Mình biết việc này sẽ đi đến đâu mà.

Éch ộp: Khó nhất với mình là măm măm ruồi.

Gấu xám Bắc Mỹ: Còn cô kia là Bạch Tuyết.

Người lặng lẽ: Mình đọc thân, nhưng...có một người đặc biệt...một thủy thủ.

Gấu xám Bắc Mỹ: Không phải là Bạch Tuyết “kia” đâu nhé. Bạch Tuyết khác, em gái của Hồng Đỏ. Trầm tính. Cô ấy cũng xinh.

Ếch ộp: Chẳng thích ruồi tí nào.

Quái vật NY: Vấn đề là thế này, Lặng lẽ, mình đang tìm một cô gái, người mà có thể yêu mình.

Người lặng lẽ: Nhưng mình yêu người khác mất rồi. Đó là chàng trai trên thuyền buồm. Mình đã cứu anh ấy khỏi chết đuối.

Ngài Anderson: Chúng ta không thể nói cùng một lúc à?

Quái vật NY: Nhưng chẳng ai nói thường xuyên cả.

Ếch ộp: Là một con ếch cô độc nhưng không duy nhất.

Ngài Anderson: Thôi nào, có hiểu vấn đề không. Chúng ta cần kể lần lượt để mạch chuyện không bị lộn xộn. Đây là buổi chat đầu tiên nên chúng ta hãy bàn về việc tại sao chúng ta bị biến đổi thành thế này.

Ếch ộp: Quá đơn giản-chọc giận một mù phù thủy.

Quái vật NY: Đây cũng vậy.

Người lặng lẽ: Mình thì đang cân nhắc một thỏa thuận với Phù thủy biển. Giọng nói đánh đổi lấy đôi chân con người. Vì thế mà mình câm lặng.

Quái vật NY: Bạn đánh máy tốt đấy, Lặng lẽ.

Người lặng lẽ: Cảm ơn, mình có ngón tay mà, không phải móng vuốt.

Gấu xám Bắc Mỹ: La-ti-da (Một thỏa thuận lớn).

Ngài Anderson: Quái vật, sao không kể cho bọn này nghe về vụ biến đổi của bạn?

Quái vật NY: Tôi không có hứng thú đâu.

Ngài Anderson: Nào, bạn đang có những người bạn sẵn sàng lắng nghe đấy.

Xấu xám Bắc Mỹ: Đúng rồi, nói đi rồi tôi sẽ kể cho nghe về hai cô nàng đó.

Quái vật NY: Ông bạn biết cả hai cô hả, Hoàng tử? Ông bạn ở đâu đấy?

Ngài Anderson: Không phải dịch vụ hẹn hò đâu nhé, Quái vật.

Quái vật NY: Ừ nhỉ, chúng ta nên có một dịch vụ như thế. Hẹn hò với con gái khó lắm nếu mà mình trông như Chewbacca². Mà tôi thì cần một cô để hóa giải lời nguyền này.

² Nickname của nhân vật Chewie trong phim Chiến tranh giữa các vì sao, xấu xí, lông lá khắp người và có răng nanh dài như chó sói (lời người dịch).

Ngài Anderson: Bạn cũng cần cả một mạng lưới hỗ trợ đấy. Vì thế nên tôi mới lập ra phòng chat này.

Người lặng lẽ: Thôi nào, nói đi, Quái vật. Có chúng tôi đây mà.

Quái vật NY: Được rồi, được rồi. Đầu tiên cần phải nói cho các bạn về tôi đã, tôi là một quái vật.

Ếch ộp: Siêu nhân đến kìa.

Ngài Anderson: Không đùa cợt, Ếch.

Quái vật NY: Có lần tôi đã gọi một cô bé là “quái vật”. Nhưng tôi không phải là kiểu “quái vật” đó. Tôi là một con vật, có lông, có móng vuốt. Mọi thứ trên người tôi như là con vật vậy, chỉ có bên trong là con người. Bên trong, tôi vẫn là con người.

Gấu xám Bắc Mỹ: Đây cũng thế đấy.

Quái vật NY: Tôi vô cùng khổ sở vì trước khi trở thành quái vật, tôi đã từng...ờ, đã từng rất đẹp trai. Tuyệt vời, nổi tiếng, giàu có. Vì thế bạn bè ở trường đã bầu tôi làm hoàng tử của họ.

Gấu xám Bắc Mỹ: Bầu chọn? Hoàng tử?

Ếch ộp: Hoàng tử không bị chọn làm quái vật. Nhưng đây cũng từng một lần làm hoàng tử.

Quái vật NY: Chuyện này dài lắm.

Ếch ộp: Mình đã từng là hoàng tử đấy.

Ngài Anderson: Chúng ta còn khối thời gian mà, Quái vật. Cứ nói đi.

Quái vật NY: Được thôi. Chuyện bắt đầu bởi một phù thủy.

Ếch ộp: Kiểu gì chẳng bắt đầu như thế chứ.

Phần I: Hoàng tử và Phù thủy

1

Tôi có thể cảm nhận được mọi người đều đang nhìn tôi nhưng tôi quen rồi. Khi bạn đặc biệt, mọi người đều buộc phải chú ý đến bạn. Từ bé tôi đã được bố dạy cho một điều đó là không gì có thể làm tôi chùn bước.

Đó là tháng cuối cùng trước khi kết thúc năm học lớp chín. Giáo viên dạy thay đang phát những phiếu bầu dành cho buổi khiêu vũ mùa xuân. Tôi thường nghĩ đó chỉ là trò vớ vẩn.

“Này, Kyle, có tên cậu trong phiếu này”. Cậu bạn Trey Parker hích vào tay tôi.

“Có gì lạ đâu”. Khi tôi quay về phía Trey, tôi để ý thấy con bé ngồi cạnh cậu ta, Anna hay Hannah gì đó, đang vội nhìn xuống. Hờ, con bé chắc hẳn đã nhìn trộm tôi.

Tôi kiểm tra tờ phiếu bầu. Không chỉ có tên Kyle Kingsbury của tôi trên đó được bầu làm hoàng tử khối chín, nhưng tôi thắng chắc. Chẳng ai có thể vượt được vẻ đẹp trai của tôi và sự giàu có của bố tôi.

Trường Tuttle tôi theo học là kiểu trường có hẳn một quầy salad trong quán ăn tự phục vụ và thường tổ chức các khóa học tiếng Quan Thoại (Trung Quốc). Trường học này dành cho những người lăm tiền nhiều của tại NewYork gửi con em mình vào đó. Có lẽ vì thế mà giáo viên dạy thay, một người mới, cứ tưởng rằng chúng tôi sẽ không phớt lờ ông ta như ở các trường công lập bình thường khác. Lầm to. Bởi không phải tất cả những gì giáo viên dạy thay nói đều có trong bài kiểm tra. Vì thế chúng tôi cố gắng đọc cho nhanh tờ phiếu và gạch những tên được chọn trong vòng 55 phút. Ít nhất đa phần mọi người trong lớp đều như thế. Số còn lại thì đang chép của nhau. Tôi quan sát những đứa vừa điền vào phiếu bầu vừa liếc liếc về phía tôi. Tôi mỉm cười. Có vài đứa khác thì đang nhìn xuống, cố gắng tỏ ra rụt rè và khiêm tốn hết mức, cứ như chúng nó xấu hổ vì có tên mình trên tờ phiếu vậy, nhưng làm thế cũng chẳng phủ nhận được sự thật hiển nhiên.

“Tên tớ cũng có này”. Trey lại huých vào tay tôi.

“Này, cẩn thận đấy” Tôi xoa xoa cánh tay.

“Cậu cẩn thận thì có. Nhìn cái điệu cười ngớ ngẩn của cậu kia, như là cậu đã chiến thắng, và đang tạo dáng cho bọn paparazzi có cơ hội chụp hình vậy”

“Thế thì sao nào?” Tôi càng được thể toe toét và vẩy vẩy tay như đang trong buổi diễn hành. Điều đó làm Trey cáu tiết.

“Sao cậu lại sinh ra trên đời hả”, Trey nói.

“Tại sao không chứ, cảm ơn”. Tôi đã nghĩ sẽ bầu cho Trey, để cho tử tế thôi. Cậu ấy có óc hài hước, nhưng lại không được trời ban cho ngoại hình. Gia đình thì chẳng có gì đặc biệt, bố Trey làm bác sỹ hay đại loại gì đó như thế. Tổng số phiếu bầu có thể sẽ được đăng trên tạp chí của trường, và thật xấu hổ nếu Trey đứng cuối danh sách hoặc thậm chí chẳng có nổi một phiếu bầu.

Mặt khác, thật là tuyệt vời nếu số phiếu bầu của tôi gấp hai hay ba lần người đứng gần nhất. Bên cạnh đó, Trey gần như tôn thờ tôi. Đó là người bạn thật sự mong muốn tôi thắng đậm. Và tôi nhớ đến điều mà bố tôi luôn luôn nói “Đừng có điên, Kyle, đừng có dính dáng đến tình bạn hay tình yêu bởi vì cuối cùng con sẽ nhận ra chẳng ai yêu mình hơn bản thân mình”.

Lần đầu tiên tôi nghe bố nói thế là khi tôi lên bảy hay tám gì đó và tôi đã hỏi “Còn bố?”

“Sao hả con?”

“Bố có yêu con, chúng ta, gia đình mình chứ?”

Ông nhìn tôi hồi lâu rồi nói “Chuyện này thì khác, Kyle à”

Từ đó không bao giờ tôi hỏi bố có yêu tôi không vì tôi biết, câu trả lời thật sự đã nằm trong câu nói đầu tiên của ông rồi.

Tôi gấp tờ phiếu bầu của tôi vào để tránh không cho Trey nhìn thấy tôi đã bầu cho chính mình. Tôi biết Trey cũng bầu cho cậu ta, nhưng mà chuyện này thì khác.

Có tiếng nói vang lên ở cuối lớp.

“Ghê quá”

Tất cả chúng tôi đều quay lại.

Trey thì thầm “Chắc đứa nào bôi gỉ mũi dưới gầm bàn của nó”

“Cậu bôi hả?”

“Tớ có làm thế nữa đâu”

“Kính thật”, giọng nói lặp lại. Tôi dừng nói chuyện với Trey và nhìn về phía phát ra giọng nói, một con nhóc Gô Tích kỳ dị đang ngồi đó. Trông cô ta giống một con gà béo ú, quần áo thì như kiểu phù thủy hay bọn khủng bố vẫn mặc, đen xì và dài lượt thướt (Trường Tuttle không có đồng phục riêng, việc đó có thể làm bực mình mấy ông bố bà mẹ không có khả năng mua quần áo hàng hiệu Dolce & Gabbana). Và gì nữa đây, tóc cô ta màu xanh lá. Thật là hết thuốc chữa. Kỳ lạ một điều là tại sao trước đây tôi chưa từng để ý thấy cô ta trong khi hầu hết mọi người ở đây tôi đều biết cả.

“Cái gì ghê hả em..em..” Giáo viên dạy thay ngu ngốc đã không lờ cô ta đi.

“Tên em là Hilferty”, con nhóc đáp, “Kendra Hilferty ạ”.

“Kendra, bàn của em bị làm sao à?”

Cô ta đứng hẳn lên như là đang trình bày một bài phát biểu “Thế giới này có vấn đề rồi. Đến thế kỷ hai mươi mốt rồi mà vẫn để những trò cười này tiếp diễn”, vừa nói cô ta vừa hua hua tờ phiếu bầu. Mọi người bắt đầu khúc khích cười.

“Phiếu bầu cho buổi khiêu vũ của khối chín đấy”, Trey tự nguyện giải thích, “Để chọn ra hoàng tộc”.

“Thì đúng là như thế”, con nhóc nói, “Nhưng mà những người này là ai? Tại sao lại được đối xử như người của hoàng gia vậy? Dựa trên cái gì nào? Những người trên tờ phiếu này được lựa chọn chỉ dựa trên một cơ sở duy nhất, đó là họ có ngoại hình đẹp.”

“Cứ như nó ám chỉ vào tớ ý nhỉ”, Tôi nói với Trey, không được nhỏ nhẹ cho lắm. Rồi tôi đứng dậy “Vớ vẩn quá, mọi người bầu chọn cho ai họ nghĩ là xứng đáng, đó là sự dân chủ.”

Xung quanh tôi có vài ngón cái giơ lên tỏ ý đồng tình, vài tiếng “Đúng rồi”, đặc biệt phát ra từ phía Anna hay Hannah gì đó. Nhưng tôi để ý thấy nhiều người, đa phần không đẹp lắm, thì im lặng.

Con nhỏ tiến vài bước về phía tôi. “Họ chỉ là những con cừu ngơ ngác, a dua theo bầy thôi. Họ bầu cho những người mà được gọi là nổi tiếng bởi vì chuyện này đơn giản. Đẹp mã, tóc vàng, mắt xanh lơ”, vừa nói cô ta vừa nhìn thẳng vào tôi, “Những thứ dễ dàng nhận thấy. Nhưng nếu có ai đó dũng cảm hơn, mạnh mẽ hơn, thông minh hơn thì lại khó mà nhìn thấy được”

Cô ta làm tôi nổi cáu nên tôi nhảy đến trước mặt cô ta “Này, nếu ai đó thông minh, thì họ sẽ biết làm thế nào để trông đẹp đẽ. Bạn có thể giảm cân, làm phẫu thuật thẩm mỹ, thậm chí gọt mặt và tẩy trắng răng nữa”. Tôi nhấn mạnh vào chữ bạn trong câu nói để cô ta biết tôi muốn nhằm vào cô ta chứ không phải là bạn chung chung nào cả. “Bố tôi là người làm truyền thông mạng và ông nói rằng không nên nhìn mấy kẻ xấu xí”

“Đó là những gì bạn nghĩ hả?”, cô ta rướn một bên mày rậm lên, “Và tất cả chúng ta nên biến thành kiểu như cậu muốn, đúng không Kyle Kingsbury?”

Tôi hơi giật mình khi nghe cô ta nhắc tên tôi vì tôi chắc chắn trước đây mình chưa bao giờ gặp cô ta. Nhưng cô ta biết tôi cũng là đương nhiên thôi. Mọi người ai chẳng biết tôi. Có khi còn mê tôi như điên đảo ý chứ.

“Đúng”, tôi đáp lại, “Đúng những gì tôi nghĩ đây. Cũng là những gì tôi biết.”

Cô ta bước đến trước mặt tôi. Tôi nhìn rõ đôi mắt có ánh xanh lá của cô ta cùng chiếc mũi dài và khoằm. “Vậy thì bạn nên hi vọng là bạn sẽ không bao giờ trở nên xấu xí đi, Kyle ạ. Nhưng bây giờ bạn xấu xí mất rồi, xấu xí từ bên trong cơ, từ nơi quan trọng nhất. Và nếu bạn mất đi vẻ đẹp mã của mình, tôi dám chắc bạn không đủ thông minh và nghị lực để giành lại nó đâu. Kyle Kingsbury, bạn là quái vật.”

Quái vật. Cái từ đến từ không gian khác và thời gian khác làm tôi liên tưởng đến mấy câu chuyện thần tiên, và chợt tôi cảm thấy một cơn ngứa râm ran kỳ lạ, cứ như là lông trên cánh tay tôi bị ánh mắt cô ta thiêu cháy vậy. Nhưng ngay lập tức tôi quên luôn cảm giác đó.

2

“Cái con gà Gô Tích trong tiết tiếng Anh đấy thật lạ”, tôi nói với Trey khi chúng tôi thay quần áo vào giờ thể dục.

“Ừ, nó thật sự làm cậu lo ngại”, Trey gật gù.

“Sau mười năm nhìn bản mặt xí trai của cậu, chẳng gì làm tớ sợ nữa đâu”

“Rồi, rồi. Nếu không thì tại sao cậu cứ cay cú mãi thế từ lúc xong tiết tiếng Anh?”

“Làm gì có”. Nhưng mà đúng là thế thật. Cái cách mà cô ta nói về việc làm sao tôi tốt nhất đừng trở thành xấu xí, cách mà cô ta nhìn tôi lần cuối, cứ như là cô ta biết tất tần tật về tôi, về chuyện tôi đã từng khóc ra sao khi mẹ bỏ đi vì tôi nghĩ sẽ không thể gặp bà nữa (sự thật thì chẳng khác xa là mấy). Nhưng chuyện này quả là ngu ngốc. Cô ta chẳng biết cái gì hết.

“Cậu nói sao cũng được”. Trey bảo.

“Được rồi, thì nó đáng sợ”, tôi thừa nhận, “Đáng sợ khi mà cái loại người như thế vẫn tồn tại”

“Đúng, phải có ai đó làm gì cô ta chứ”

Tôi thật sự tin điều đó. Tôi đã cố gắng cư xử như là chẳng có chuyện gì to tát, cho phải phép một hoàng tử được chọn, nhưng chuyện này lại là cả một vấn đề. Hôm nay đáng lẽ là một ngày tuyệt vời của tôi, thế mà lại bị con phù thủy đó làm hỏng hết.

Một con phù thủy, đúng là những gì tôi nghĩ về cô ta. Bình thường, tôi có thể sử dụng một từ nào khác hợp vần hợp điệu với từ phù thủy. Nhưng có gì đó ở con nhỏ này, cái kiểu mà cô ta nhìn tôi với đôi mắt ròn rợn có sắc xanh tôi chưa từng thấy bao giờ, nó làm tôi chỉ nghĩ đến phù thủy mà thôi. Đó là từ chính xác nhất với cô ta.

Sau đó, trong phòng thể dục, tôi lại nhìn thấy cô ta. Chúng tôi đang chạy trên đường chạy trong nhà còn cô ta thì không. Cô ta chẳng thay quần áo mà vẫn diện bộ đồ đen dài thượt như trước, ngồi trên ghế dài dưới cửa sổ của mái vòm. Phía trên cô ta, bầu trời xám xịt như sắp đổ mưa.

“Phải có ai đó dạy cho cô ta một bài học”. Tôi chợt nghĩ đến những lời cô ta nói, rằng tôi đã trở nên xấu xa rồi, từ bên trong, nơi quan trọng nhất...tôi là một quái vật. Vô ích thôi. “Cô ta chẳng khác gì những người khác. Nếu có thể gia nhập nhóm của chúng tôi, cô ta sẽ làm ngay. Ai mà chẳng thế”

Và trong thời điểm đó, tôi biết mình sẽ làm gì tiếp theo.

Tôi bắt đầu tăng tốc. Chúng tôi phải hoàn thành 5 vòng xung quanh đường đua, thường thì tôi hay túc tắc chạy bởi vì nếu kết thúc sớm, huấn luyện viên sẽ bắt tập thêm vài thứ khác. Thật vô cùng nhảm nhí trong khi tôi đã tham gia hai đội tuyển của trường mà vẫn phải tập. Nhưng tôi biết huấn luyện viên cũng nghĩ vậy, nên tôi thường thoát được mấy vụ tập thêm đó. Nếu bạn dành cho huấn luyện viên cái nhìn kính trọng đúng mực – kiểu nhìn làm ông ấy nhớ đến những tấm séc mà bố bạn ký cho việc gây quỹ của hội thể thao để bù cho việc không góp mặt, bạn sẽ thoát ngay.

Dù chạy chậm, tôi vẫn hoàn thành sớm bài tập, bỏ xa người chạy sau tới nửa vòng đua. Tôi chạy băng qua đường chạy, đến chỗ ghế dài, nơi con phù thủy đang ngồi nhìn cái gì đó ở vạt áo.

“Kingsbury”, huấn luyện hét với theo “Nếu em xong rồi thì lau sạch mấy quả bong rồ đi nhé.”

“Vâng ạ”, tôi đáp, vờ như là chuẩn bị đi làm thể thì bắt đầu nhăn nhó “Ồi, em bị chuột rút rồi, em cần phải thả lỏng, em không muốn bị thương đâu”. Kèm theo đó là cái nhìn đầy kính trọng.

“Ồ, em nghỉ đi”, huấn luyện viên cười, “Em cũng bỏ xa những người khác hàng dặm rồi”

Thành công rồi. “Thầy thật tuyệt vời!”

Huấn luyện viên bật cười.

Tôi đi cà nhắc cho đến khi thầy ấy quay lưng đi, sau đó tôi bước thong thả về phía con phù thủy đang ngồi. Tôi bắt đầu tập vài động tác cơ giãn.

“Bạn giỏi trong việc cư xử với người lớn đấy nhỉ?” cô ta hỏi.

“Không phải giỏi mà là xuất sắc”. Tôi cười với cô ta. “Này”. Tôi chợt để ý đến chiếc gương trong vạt áo cô ta, kiểu gương cổ có tay cầm, giống như trong truyện Bạch Tuyết. Khi thấy tôi đang nhìn, cô ta vội nhét nó vào túi.

“Cái gương để làm gì thế?” tôi hỏi, trong khi bụng thầm nghĩ cái con gà xấu xí này cứ kè kè chiếc gương to thế kia thì thật là kỳ cục. Hết sức kỳ cục.

Cô ta đánh trống lảng “Chân bạn sao rồi?”

“Cái gì”, tôi ngưng lại khi đang vươn người. “À, ổn rồi. Thật ra mình chỉ muốn đến để nói chuyện với bạn.”

Cô ta lại rướn một bên hông mảy “Tôi có thể xem nó là vĩnh dự không nhỉ”

“Vĩnh dự gì kia. Mình chỉ là...đang nghĩ thôi

“Hẳn là bạn đã rút ra những kinh nghiệm cho mình”

“Mình đang nghĩ về những gì bạn nói trong lớp. Và mình cho rằng bạn đã đúng”

“Thật hả?” Cô ta chớp chớp mắt, giống như một con chuột đang thập thò chui ra khỏi cái hốc tăm tối của nó.

“Ừ, thật chứ. Chúng ta chỉ phán xét người khác qua vẻ bề ngoài. Những đứa như mình...công nhận đi, mình đẹp trai hơn rất nhiều người và mình có những khoảng thời gian dễ dàng hơn...”

“Hơn tôi hả?”

Tôi nhún vai. “Mình không có ý đấy. Bố mình hay phải lên hình trên tivi, nên mình biết chính xác nó như thế nào. Trong công việc của ông ấy, không có ngoại hình thì chẳng có gì”.

“Bạn thấy có đúng thế không?”

“Mình chưa bao giờ nghĩ về việc này, bạn biết đấy. Ý mình là, ông trời sinh ra như thế nào thì phải chịu thôi.”

“Hay đấy”. Cô ta nói.

Tôi lại mỉm cười với cô ta, theo cách tôi vẫn cười với những cô nàng mà tôi thích, và tôi bước gần hơn đến cô ta, mặc dù tôi phải cố hết sức để làm việc này. “Bạn khá là thú vị đấy.”

“Thú vị như thế nào, ý bạn là kỳ lạ hả?”

“Bạn có thể kỳ lạ trong sự thú vị chứ, đúng không?”

“Cũng khá đủ rồi”. Cô ta nhìn đồng hồ như là cô ta phải đi ngay, như là chúng tôi không phải là những con chuột bị mắc kẹt trong giờ thể dục vậy. “Vậy cuối cùng bạn đến để nói với tôi chuyện gì?”

Đồ phù thủy.

“Không, thật ra mình đang suy nghĩ về những điều bạn nói và mình nghĩ có thể mình phải...mở rộng cách nhìn của mình thêm một chút”. Đó là từ ngữ của bố tôi. Ông luôn nói tôi nên mở rộng tâm nhìn, giống như là làm nhiều việc hơn nữa. “Bạn biết đấy, nghĩa là gặp gỡ với nhiều kiểu người hơn.”

“Kiểu người xấu xí hả?”

“Những người thú vị mà mình chưa bao giờ gặp”

“Giống tôi?”

“Chính xác. Nên mình không biết, ờ, bạn có muốn đi với mình đến buổi khiêu vũ tuần tới không. Mình nghĩ sẽ vui đấy”

Cô ta nhìn chăm chú vào tôi, và phần màu xanh trong mắt cô ta dường như lóe lên, giống như nó sắp tràn ra ngoài cái mũi xương xẩu. Không thể nào. Cuối cùng cô ta mỉm cười, nụ cười kỳ lạ, đầy bí hiểm.

“Có, mình muốn đi cùng bạn”

Tất nhiên, làm sao cô ta từ chối được chứ.

3

Tôi mới chỉ không ở nhà có 2 phút thôi thì Sloane Hagen, con gái rệu của một CEO và là bạn nhảy thật sự của tôi trong buổi khiêu vũ đã gọi vào đi động. Tôi cố tình lờ đi nhưng cô ta cứ gọi đi gọi lại nên cuối cùng tôi phải bắt máy.

“Có con gà Gô Tích khoe với mọi người mình là bạn nhảy của anh trong buổi khiêu vũ kia”
Cô ta rít lên.

Chẳng có gì lạ, đúng như mình dự liệu.

“Em tin là anh mời mấy đứa không xứng đáng nhảy cùng à?”

“Thế sao nó nói với mọi người là anh đã mời nó?”

“Làm sao mà anh kiểm soát được cái bọn kỳ dị không bình thường nói gì chứ?”

“Tức là anh không mời cô ta hả?”

“Em có điên không? Sao anh phải mời cô ta khi mà anh đã có cô gái đẹp nhất trong trường rồi? “ Tôi hạ giọng xuống chỉ cho Sloane nghe thấy “Chúng mình là một cặp trời sinh mà, cưng”

Cô ta khúc khích. “Em cũng nghĩ thế. Em sẽ nói với mọi người là con nhỏ đó dựng chuyện”

“Không, đừng”

“Sao không?”. Sloane lại đổi giọng nghi ngờ.

“Em không thấy vui à? Kẻ thua cuộc lại đi nói với mọi người cô ta sẽ đến buổi khiêu vũ hoành tráng nhất trong năm với bạn nhảy của em?”

“Thì cũng vui”

“Em tưởng tượng xem. Cô ta nói anh đã hẹn cô ta. Có thể cô ta tin thế và sẽ diện một bộ cánh lòe loẹt. Sau đó thì anh lại nhảy với mỗi em thôi. Quá hay.”

“Em yêu anh, Kyle”. Sloane lại lịch rích cười “Anh thật xấu xa”

“Ý em là vị thần xấu xa hả” Tôi bật cười giống như tiếng cười khả ố của mấy tên côn đồ trong phim hoạt hình. “VẬY em nghĩ sao?.

“Anh lúc nào mà chẳng đúng. Nó cũng hay đấy”

“Chứ sao. Nên em phải im lặng để còn có trò mà xem chứ”

“Được, nhưng Kyle này?”

“Gì em?”

“Tốt nhất anh đừng bao giờ làm gì giống thế này. Em sẽ không để yên đâu đấy.”

Tôi không dám chắc lắm về việc này nhưng tôi vẫn đáp đầy vẻ vâng lời “Không bao giờ. Sloane”

“Và Kyle này?”

“Ừ, gì nữa em?”

“Bộ váy dạ hội của em màu đen và nó rất ngắn đấy”

“Ừm, tuyệt”

“Thật đấy. Nên em cần một cành phong lan đi kèm với nó. Một cành lan tím.”

“Em muốn gì cũng được”. Tôi nói, nghĩ rằng đó là điều tuyệt vời nhất về Sloane. Thật ra là với đa phần những người tôi biết. Nếu họ muốn có được thứ gì từ bạn, họ phải cho bạn thứ bạn muốn đã.

Sau khi bỏ máy, tôi tìm kiếm trong cuốn danh bạ của trường cái tên Kendra. Tôi không thật sự tin tưởng Sloane khi cô ta hứa sẽ không nói gì với Kendra nên tôi phải gọi cho Kendra trước để tránh bị bại lộ.

Nhưng khi tôi nhìn vào vần H, chẳng có cái tên nào là Kendra Hilferty cả. Vì thế tôi lại kiểm tra từng tên một trong cuốn danh bạ. từ A đến Z, rồi lại làm lần nữa mà vẫn không thể tìm ra. Tôi cố nhớ xem liệu cô ta đã học ở đây từ đầu năm học hay không nhưng tôi đành chịu. Kiểu con gái như cô ta làm sao mà nằm trong bộ nhớ của tôi cơ chứ.

Khoảng 9 giờ, tôi đang xem bóng đá thì nghe tiếng bố tôi tra chìa khóa vào ổ. Lạ thật. Mọi hôm bố chỉ về khi tôi đã ngủ rồi. Tôi có thể vào phòng xem tiếp nhưng màn hình Plasma lại ở trong phòng khách. Thêm vào đó tôi cũng muốn nói với bố về bữa tiệc khiêu vũ. Cũng chẳng có gì phải kể nhưng ít nhất việc này có thể làm bố tôi chú ý.

“Chào bố, bố đoán xem chuyện gì nào?. Tôi nói.

“Sao cơ? Xin lỗi Aaron, tôi chẳng nghe thấy gì cả. Có người đang cố nói với tôi”. Ông vẫy tay về phía tôi ra dấu im lặng. Nhìn này, ông đang dùng tai nghe không dây. Đối với tôi, trông ai cũng thật ngớ ngẩn khi dùng nó, cứ như là họ đang nói chuyện với chính mình vậy. Bố tôi đi vào trong bếp và vẫn tiếp tục nói. Tôi định sẽ chỉnh âm thanh to hơn nhưng tôi biết làm thế ông sẽ bực mình. Ông nói cái tivi này âm thanh nhỏ và hay bật tivi khi nói điện thoại. Vấn đề ở chỗ, ông lúc nào cũng nói điện thoại.

Cuối cùng bố tôi cũng xong, tôi nghe tiếng ông đang lục lọi Âm độ (từ ông hay dùng khi nói về cái tủ lạnh), tìm bữa tối bà giúp việc để lại. Sau đó là tiếng đóng mở lò vi sóng. Tôi biết ông sẽ đi ra và có chính xác 3 phút bị tra tấn khi nói chuyện với tôi.

Thế cũng đủ. “Hôm nay ở trường vui chứ?”

Vui. Con và Tray chạy lại các dây điện cần thiết để làm nổ những quả bom vào ngày mai. Chúng con đã giấu mấy khẩu súng tiểu liên ở chỗ bố chẳng thể tìm được. Hôm qua con còn lấy trộm thẻ tín dụng của bố. Con chẳng nghĩ là bố để tâm hoặc biết nữa.

“Tuyệt lắm. Trường đã chốt danh sách cuối cùng được bầu trong buổi khiêu vũ mùa xuân, con nằm trong danh sách đó. Ai cũng nghĩ con sẽ thắng”

“Tốt đấy, Kyle”. Ông lại nhìn xuống điện thoại di động.

Tôi tự hỏi, liệu khi tôi nói những việc kia ra, ông có còn “Tốt đấy,Kyle” nữa không.

Rồi tôi cố gắng khơi gợi chút ít sự hưởng ứng của ông “Gần đây bố có biết tin của mẹ không?”. Mẹ bỏ đi khi tôi lên bảy tuổi bởi vì “có gì đó ngoài kia mẹ cần”. Bà đã lấy một bác sỹ phẫu thuật thẩm mỹ và chuyển đến sống ở Miami, nên bà có thể tha hồ vùng vẫy trong đủ các tia bà muốn và không bao giờ phải lo lắng về việc sẽ già đi. Hoặc liên lạc với tôi.

“Cái gì? Ồ, mẹ con chắc đang khô quắt ở đâu đó”. Ông nhìn vào bếp, dường như mong cái lò vi sóng chạy nhanh lên. “Hôm nay họ đuổi việc Jessica Silver”. Jessica là người cùng dẫn bản tin với ông. Thế đấy, cuộc nói chuyện lại quay ngoắt về chủ đề ưa thích của bố tôi: bản thân ông.

“Tại sao ạ?” tôi hỏi.

“Chủ yếu là do làm lần khi đưa tin về sự kiện Kramer”

Tôi chẳng có tí khái niệm nào cả về sự kiện Kramer.

Bố vẫn thao thao bất tuyệt. “...nhưng chỉ bố con mình biết với nhau thôi nhé, nếu sau khi sinh con mà cô ta giảm được khoảng 10 kg hoặc tốt hơn là đừng nên có con thì cô ta vẫn có thể giữ được công việc”

Điều đó làm tôi nghĩ đến những gì Kendra nói. Nhưng rồi sao? Chẳng ai thích nhìn người xấu xí cả. Bản chất tự nhiên của con người thôi, có gì là sai đâu.

“Cô ấy thật ngốc”, tôi tán thành. Bố lại nhìn vào bếp lần nữa, nên tôi reo lên, “Đội Mỹ đang tấn công kia.”

Đúng lúc đó thì lò vi sóng kêu “Bíp”

“Cái gì?” Bố tôi nói, tập trung nhìn vào tivi khoảng 10 giây. “Ồ, bố còn cả đồng công việc, Kyle ạ”.

Sau đấy ông bê đĩa thức ăn vào phòng ngủ và đóng sập cửa lại.

4

Thế đấy, có thể Sloane không nói với Kendra cô ta là bạn nhảy của tôi nhưng cô ta chắc chắn sẽ nói với những người khác. Khi tôi đến trường, hai cô nàng vẫn mong mỗi tôi mời họ nhảy đã đổi thái độ lơ lửng tôi đi, và Trey đi sát bên tôi ngay lúc tôi vừa bước vào cửa lớp.

“Sloane Hagen”. Cậu ta ôm lấy cổ tôi. “Tài thật”

“Bình thường thôi”

“Bình thường thôi”, Trey nhại lại. “Cô ấy, là xinh nhất trong trường mình còn gì”

“Sao tớ phải ghen hò với cô nàng không phải là xinh nhất chứ?”

Tôi đoán chắc Kendra biết điều này, nên tôi vô cùng ngạc nhiên khi thấy cô ta đi đến chỗ tôi ở sảnh nằm giữa các lớp. “Chào”. Cô ta quàng tay vào tay tôi.

“Chào”. Tôi cố gắng không gỡ tay ra hoặc nhìn xem có ai đang nhìn chúng tôi với ánh mắt dò xét không. “Mình đã cố gọi cho bạn tôi qua”.

Lần đầu tiên tôi thấy cô ta bối rối. “Mình không có tên trong sổ danh bạ. Mình...ừm..., mình mới vào trường. Học sinh lưu chuyển.”

“Hay là một kiểu đại loại như thế”. Cô ta như đang đánh đu trên tay tôi. Lúc đó vài người bạn của tôi đi qua, và tôi ngay lập tức cố gắng vận người để tránh xa cô ta.

“Ao”. Móng tay của cô ta sượt vào da tôi.

“Mình xin lỗi”

“Vây, chúng ta sẽ vẫn đến buổi khiêu vũ chứ?”

“Tất nhiên, sao không?” Cô ta nhìn tôi chăm chăm.

Gần như tôi đã đưa cô ta vào tròng, có điều là làm thế nào để gặp nhau trong vũ hội vì bố tôi có bản tin lúc 6 giờ nên tôi không thể dùng xe của ông trước đó. Chợt cô ta nói, “Mình nghĩ là chúng ta hẹn nhau ở vũ hội luôn nhé”

“Thật không? Đa phần con gái thích, kiểu như, đội hộ tống hoàng gia”

“Ồi dào, kỳ lắm, nhưng mẹ mình sẽ không lo lắng lắm về việc mình đi nhảy với một anh chàng đâu”.

Cứ như là đối diện với gì nhỉ? Một con ma sói?

Nhưng thành thật cũng tốt. “Được rồi, mình sẽ mua vé, hẹn bạn ở đó nhé”

“Chào nhé”. Nói rồi cô ta nói rồi rào bước đi.

Tôi cũng quay đi, rồi chợt nhớ những gì Sloane nói, về hoa cài áo. Tôi nghĩ mình nên hỏi cô ta để làm mọi việc giống như thật. “Này Kendra, bạn sẽ mặc váy màu gì? Bố mình nói nên có một cành hoa cài áo”.

“Ồ, mình chưa biết được, có thể mình sẽ mặc màu đen ưa thích. Nhưng một bông hồng trắng thì có vẻ hợp với mọi trang phục đấy đúng không, và nó tượng trưng cho sự trong trắng.”

Cô ta xấu kinh khủng, tôi tưởng tượng không biết sẽ ra sao nếu tôi thật sự có kế hoạch đưa cô ta đến buổi khiêu vũ, ngả người lên cô ta, nhìn vào hàm răng vàng khè và cái mũi khoằm góm ghiép, cả đôi mắt xanh kỳ dị, và khi tôi cài hoa lên áo cô ta thì chắc tất cả bạn bè sẽ cười vào mặt tôi. Trong giây phút đó, tôi tự hỏi có khi cô ta là phù thủy thật. Cô ta chẳng khác gì bọn phù thủy.

“Mình biết rồi”, tôi đáp, “Hẹn gặp ở buổi khiêu vũ nhé.”

“Sẽ là đêm đáng nhớ đây”

5

Ngày khiêu vũ cũng đến. Tôi mặc bộ vest tuxedo mà người hầu mới đã thuê cho tôi bằng thẻ tín dụng của bố. Điều tuyệt vời khi bạn có một ông bố quá bận rộn để ở bên bạn đó là họ sẽ mua cho bạn mọi thứ bởi vì nó dễ hơn là phàn nàn. Ví dụ như bố mẹ Trey, rất chi li tính toán, họ bắt cậu ta phải chọn giữa trò chơi Xbox hay là Wii, lúc nào cũng lo lắng sẽ làm hư con. Bố tôi thì khác, ông mua cho tôi cả hai. Sau đó tôi nói chuyện với Trey bằng điện thoại di động (bố mua cho) trong khi đợi chiếc Limo (cũng là của bố) đến đưa tôi đi. Tôi mở tủ lạnh để kiểm tra cảnh lan mà bà Magda đã lấy từ cửa hàng hoa về. Sloane cứ tua đi tua lại đến mười lăm hay mười sáu lần rằng váy cô ta màu đen, rất gợi cảm, và tôi sẽ thật đáng trách nếu không mang cho cô một cành lan cài áo. Vì thế nên dĩ nhiên tôi đã bảo bà Magda mua nó.

Tôi nói với Trey “Cậu có nghĩ vũ hội trường chỉ là một hình thức của hoạt động mại dâm hợp pháp không?”

Cậu ta cười “Ý cậu là sao?”

“Ý tớ là , bố tớ ném ra năm trăm đô la hoặc hơn cho bộ vest tuxedo này, chiếc xe limo, vé dự tiệc và cả hoa cài áo, và đổi lại tớ sẽ có “một thứ”. Cậu nghĩ thế nào?”

Trey phá lên “Hay đấy”

Tôi tìm cành lan trong tủ lạnh. “Đâu rồi”

“Chuyện gì thế?”

“Không, thôi tớ phải đi đã nhé?”

Tôi bới tung cả tủ lạnh lên mà không thấy cành lan cài áo. Chỉ thấy duy nhất một bông hồng trắng ở đó.

“Magda!” Tôi hét lên. “Bà để cành lan ở chỗ quái nào thế? Sao lại có hoa hồng ở đây?”. Tôi dám chắc là do hoa hồng rẻ hơn hoa lan. “Magda!”

Chẳng ai trả lời

Cuối cùng tôi tìm thấy bà ta trong phòng giặt đồ, đang đổ nước tẩy lên cổ áo sơ mi của bố tôi. Phải nói công việc của bà ta rất thoải mái. Bố tôi làm việc 24/7 nên làm gì có thời gian mà bày bừa. Tôi thì hầu hết là ở trường, nếu không tôi cũng tìm cách tránh không về nhà. Nên về căn bản, bà ta được nhận lương và tùy ý sử dụng nhà của chúng tôi, rồi loay quanh luẩn quẩn cả ngày với giặt đồ, hút bụi và xem phim truyền hình.

Có thể thôi và thêm mấy việc lật vạt đơn giản mà bà ta cũng chẳng làm được cái gì ra hồn.

“Cái gì đây?”, tôi hỏi, dí bông hoa nhựa ngay sát mũi bà ta. Thật ra, tôi không nói chính xác như thế. Tôi có thêm vào mấy câu chửi thề mà chắc bà ta không hiểu nổi.

Bà ta bước lùi lại. Tất cả vòng vèo lằng nhằng trên cổ bà ta va vào nhau kêu leng keng. “Cậu thấy đẹp chứ?”

“Đẹp cái gì? Đây là hoa hồng. Tôi đã bảo bà mua hoa lan cơ mà. Hoa-Lan. Bà có dân đến nỗi không biết hoa lan là gì không?”

Thậm chí nghe đến từ “dân” mà bà ta cũng chẳng có phản ứng gì, nó cho thấy bà ta dân đến mức nào. Bà ta mới chỉ đến làm cho nhà tôi có vài tuần và còn ít nói hơn cả người giúp việc cũ, cô ta bị đuổi vì đã tổng cái áo phông đỏ Wal-Mart rẻ tiền của mình giặt chung với quần áo của chúng tôi. Magda không ngừng tay cho quần áo vào máy giặt nhưng mắt thì nhìn chăm chăm vào bông hoa hồng, cứ như bà ta bị phê thuốc.

“Tôi biết hoa lan là gì, cậu Kyle ạ. Một loài hoa phù phiếm và kiêu sa. Nhưng sao cậu không nhìn thấy vẻ đẹp của bông hồng này nhỉ?”

Tôi nhìn xuống bông hoa. Nó có màu trắng tinh khiết và dường như nó đang hé nở trước mắt tôi. Tôi chớp mắt quay đi chỗ khác. Khi tôi nhìn lại, tất cả những gì tôi nhìn thấy là bộ mặt của Sloane khi nhận được hoa cài áo không đúng kiểu. Thế là tôi sẽ không được yêu cô ta đêm nay, tất cả là tại Magda. Hoa hồng ngu ngốc, Magda ngu ngốc.

“Hồng rẻ tiền lắm” tôi nói.

“Những thứ đẹp thường diệu kỳ, không quan trọng đắt hay rẻ. Những ai không thấy được sự kỳ diệu trong cuộc sống thì chẳng bao giờ hạnh phúc. Tôi muốn cậu hạnh phúc, Kyle ạ”

Phải, và điều tuyệt nhất trong cuộc sống là tự do, đúng không. Nhưng với một người sống cả đời chỉ biết giặt quần đùi cho người khác thì chẳng trông mong được cái gì.

“Tôi thấy nó xấu lắm”

Bà ta đặt đồng quần áo đang cầm trên tay xuống, nhanh như cắt giặt lấy bông hồng “Vậy thì đưa cho tôi.”

“Bà đùa tôi đấy à?” Tôi gạt tay vào cái hộp trên tay bà ta làm nó bắn xuống sàn nhà. “Bà lên kế hoạch hết rồi chứ gì, hừ? Cố tình mua nhầm để tôi không dùng nữa thì bà sẽ thừa làm của riêng. Còn lâu”.

Nhìn xuống bông hoa đang nằm trên sàn, bà ta nói “Tôi thấy tiếc cho cậu”

“Bà tiếc cho tôi?” Tôi phá lên cười. “Tiếc thế quái nào được trong khi bà chỉ là một người ở”

Bà ta không trả lời, với lấy cái áo sơ mi khác của bố tôi, như thể bà muốn làm cho xong việc giặt giũ càng nhanh càng tốt.

Tôi lại cười gằn “Bà coi chừng đấy. Nếu tôi nói cho bố tôi biết là bà đã tiêu tiền vô ích, ông sẽ đuổi việc bà. Có khi ông ý còn trục xuất bà luôn. Bà nên biết sợ tôi đi”

Bà ta vẫn tiếp tục làm việc. Có thể bà ta chẳng đủ vốn tiếng Anh để hiểu tôi đang nói gì. Tôi cũng đành chịu thua. Tôi không muốn đưa bông hồng cho Sloane chút nào cả. Nhưng tôi

chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Tôi đi đến góc phòng nơi bông hoa bị văng ra và nhặt nó lên. Cái hộp nhựa bị nứt, bông hoa thì nằm trên sàn, một cánh hoa rụng ra. Thật là đồ rẻ tiền. Tôi nhét cánh hoa vào trong túi quần dài và cố gắng đặt bông hồng vào hộp sao cho đẹp dễ nhất. Sau đó tôi quay đi.

Đúng lúc đấy, Magda bỗng lên tiếng nói, bằng một giọng Anh hoàn hảo “Tôi không sợ cậu. Tôi chỉ sợ cho cậu.”

6

Tôi có kế hoạch sẽ đón Sloane bằng xe Limo với hoa cài áo trên tay, và rồi sau đó sẽ tận hưởng thành quả của kế hoạch “đỉnh” này, ít nhất là được hôn hít với Sloane trong xe. Trên tất cả là bố tôi cũng đã chi một khoản lớn, bởi đêm nay có thể coi là đêm quan trọng nhất trong đời tôi. Tôi sẽ trở thành hoàng tử.

Thế mà cơ sự lại ra nông nổi này.

Đầu tiên, Sloane gần như đỏ mặt tía tai khi cô ta trông thấy bông hoa.

“Anh mù à?”, cô ấy hạch sách, bàn tay nắm chặt giận dữ “Em đã nói váy của em màu đen. Hoa cài màu trắng để đụng nhau chan chát à”

“Nó màu trắng ngà, ếch.”

Tôi chẳng thể hiểu nổi sao màu trắng ngà lại đụng nhau với màu đen. Nhưng dù sao cô ta nổi giận cũng có lý.

“Thôi mà” Tôi nói “Bà giúp việc dân độn đã mua nhầm. Không phải tại anh”

“Bà giúp việc? Anh chẳng quan tâm gì nên mới không tự tay đi mua?”

“Ai lại tự đi mua mấy thứ này? Thôi để lúc khác anh sẽ mua hoa đền em”. Tôi giờ hộp đựng bông hồng ra “ Nó cũng khá đẹp đấy chứ”

“Rẻ tiền”. Cô ta hất cái hộp ra khỏi tay tôi. “Em không cần”

Tôi nhìn chăm chăm vào chiếc hộp trên sàn, tức nghẹn chỉ muốn bỏ đi ngay lập tức. Đúng lúc đấy thì mẹ Sloane xuất hiện với đầy đủ các thiết bị công nghệ tiên tiến nhất và bắt đầu chụp ảnh chúng tôi. Sloane đứng bên trái tôi, Sloane đứng bên phải tôi, Sloane hơi hơi đứng phía trên tôi. Bà Hagen, hiện đang độc thân và đúng là mẫu người đừng mong được giới thiệu với bố tôi, vừa bấm máy lia lịa vừa lẩm bẩm, “Hoàng tử và công chúa tương lai đây chứ đâu”. Vì thế nên tôi lại làm đúng như những gì mà con trai của Rob Kingsbury phải làm. Tôi đá bông hoa rẻ tiền sang một bên và cười rất đẹp để chụp ảnh, khen ngợi Sloane xinh đẹp làm sao, nhảy giỏi làm sao...

Cuối cùng, chẳng hiểu nghĩ gì, tôi lại nhặt bông hoa lên. Lại một cánh hoa nữa rụng ra, tôi cho nó vào túi cùng với cánh hoa ban đầu và cầm theo cái hộp.

Vũ hội tổ chức ở quảng trường. Khi chúng tôi đến nơi, tôi đưa vé cho người soát vé. Cô ta nhìn bông hoa và nói.

“Bông hoa dễ thương quá”

Tôi nhìn kỹ cô gái xem cô có đùa không nhưng cô ta không hề có ý đó. Cô ấy hình như học lớp tôi, có vẻ nhút nhát với cái bờm đỏ trên tóc và mặt có tàn nhang. Trông cô ta như chẳng thuộc về nơi này. Chắc hẳn cô ta là học sinh theo diện học bổng bởi vì họ hay làm những việc lật vặt kiểu như soát vé chẳng hạn. Dĩ nhiên sẽ chẳng ai mời cô ta nhảy hoặc mua hoa cho cô ta, thậm chí đến cả một bông hồng rẻ tiền bị rơi mất cánh hoa. Tôi liếc về phía Sloane, cô nàng đang vui sướng tụ tập với khoảng năm chục đứa bạn thân mới không gặp từ hôm qua, từ lúc tất cả bọn con gái bùng một buổi học để đi sửa móng tay và làm đẹp. Và mặc dù luôn chú ý đến hoa cài áo nhưng Sloane vẫn không thèm ngó ngang gì đến bông hồng của tôi.

“Này, bạn có muốn nó không?” Tôi hỏi cô gái.

“Không hay đâu.” Cô nói.

“Gì cơ?” Tôi cố gắng nhớ xem tôi đã gặp cô ta ở đâu chưa. Cô ta cũng không đến nổi tệ nhưng cũng chẳng là gì để tôi phí thời gian của mình.

“Trêu mình hả, giả vờ đưa nó cho mình rồi lại lấy lại”

“Minh không giả vờ đâu, bạn cứ cầm đi”. Thật lạ là cô gái thậm chí còn sợ sệt một bông hồng ngó ngẩn. “Nó không phải màu phù hợp với váy của bạn gái mình nên cô ấy không cài nó. Nó đang héo đi rồi nên nếu bạn thích, bạn cứ lấy.” Tôi đưa nó cho cô gái.

Cô ta cầm lấy bông hoa và cười. Tôi cố gắng không nhìn hàm răng khắp khềnh của cô gái. Sao cô ta không đi niềng răng nhỉ?. “Cảm ơn nhé, nó đẹp thật”

“Vui về nhé”

Tôi quay đi suốt nửa thì phì cười. Sao tôi lại làm thế nhỉ. Tôi làm gì có thói quen đối xử tốt với bọn người xấu xí. Tôi tự hỏi liệu tất cả những người đáng tội nghiệp có bị phản kích bởi những thứ ngu ngốc như thế hay không. Tôi không thể nhớ được lần cuối cùng mình cảm thấy thích thú một thứ là khi nào. Dù sao, cũng khá vui nếu Sloane cuối cùng sẽ dừng than vãn và muốn bông hồng, còn tôi sẽ nói tôi không còn nó nữa.

Tôi nhìn quanh tìm kiếm Kendra. Suýt nữa tôi quên mất Kendra nhưng sự căn giờ của tôi, như thường lệ, quá chính xác vì tôi đã nhìn thấy cô ta đang rón rén ở lối vào. Cô ta mặc một cái váy tím đen trông y như đồng phục “Harry Potter đi dự khiêu vũ cuối khóa” và cô ta đang tìm tôi.

“Này, vé của bạn đâu?” một trong những người soát vé hỏi cô ta.

“Ồ, tôi không có...tôi đang kiếm một người”

Tôi trông thấy một thoáng tội nghiệp trên mặt người soát vé, như thể cô ta biết chính xác việc gì đang xảy ra “Xin lỗi, tôi không thể để bạn vào mà không có vé”

“Tôi đang đợi bạn nhảy của mình”

Lại thêm một cái nhìn tội nghiệp. “Được thôi”, tình nguyện viên nói “Bạn cứ đứng đằng sau đợi đi”

“Được”

Tôi đi đến chỗ Sloane và chỉ vào nơi Kendra thua cuộc đang đứng. “Đến giờ trình diễn rồi”. Đúng lúc đấy Kendra phát hiện ra tôi.

Sloane biết phải làm gì. Mặc dù thỉnh thoảng cô ta làm tôi bực mình nhưng cô ta là kiểu người không bỏ lỡ một cơ hội nào để chọc giận các cô gái khác. Cô ấy vỗ lấy tôi, đặt một nụ hôn cháy bỏng lên môi tôi “Em yêu anh, Kyle”.

Ngọt ngào làm sao. Tôi hôn lại cô ta, chẳng buồn nhắc lại tôi có yêu cô ta hay không.

Khi nụ hôn kết thúc, Kendra đang nhìn chúng tôi chòng chọc. Tôi bước đến chỗ cô ta.

“Nhìn gì vậy, đồ xấu xí?”

Tôi chờ cô ta sẽ khóc. Thật vui khi đã đều một đũa tầm thường, làm nó khóc và đá đều chúng thêm. Tôi đã đợi đêm nay lâu lắm rồi.

Nhưng cô ta không khóc “Cậu đã thật sự làm thế”

“Làm gì?” Tôi hỏi

“Nhìn cô ta kìa”, Sloane cười khinh khích “Trông thật chài chuốt trong bộ quần áo xấu xí, nó làm cô ta trông béo hơn”

“Ừ, cô tìm thấy nó ở đâu thế?” tôi mĩa mai “Trong đồng rác hả?”

“Nó là váy của bà tôi” Kendra đáp.

“Ồ đây ai cũng mua váy áo mới để đi khiêu vũ” Tôi cười.

“Vậy là cậu đã thật sự làm thế” Cô ta hỏi “Cậu mời tôi nhảy trong khi cậu đã có bạn nhảy khác, chỉ vì muốn làm tôi bẽ mặt?”

Tôi cười nữa “Thế cô thật sự nghĩ người như tôi có thể mời kiểu người như cô nhảy hả?”

“Không, nhưng tôi đã hi vọng cậu không làm gì tệ để tôi ra quyết định quá dễ dàng như thế, Kyle ạ”

“Quyết định gì chứ?” Đứng sau tôi, Sloane khúc khích rồi cao giọng “Đồ thua cuộc” và ngay lập tức mọi ánh nhìn đổ dồn về phía Kendra.

Tôi nhìn cô ta, Kendra. Cô ta không hề khóc, cũng không hề tỏ ra bối rối, chỉ có ánh nhìn dữ dội trong mắt cô ta, giống như của nhân vật Carrie trong một bộ phim cũ của Stephen King mà tôi đã từng xem, nhân vật có siêu năng lực có thể đánh bại mọi kẻ thù. Và tôi tin rằng Kendra sẽ bắt đầu làm như thế - giết người chỉ bằng ánh nhìn của cô ta.

Nhưng không, cô ta chỉ nói với âm lượng vừa đủ để mình tôi nghe được, “Rồi cậu sẽ thấy”

Và cô ta đi ra ngoài.

7

Buổi tối trôi qua nhanh chóng. Đúng là cuộc tiệc tùng đúng nghĩa. Những điệu nhảy cuồng nhiệt, nhạc nhều hỗn tạp và những người giám hộ thì cố gắng giữ chúng tôi khỏi ngã lăn trên sàn. Nhưng văng vẳng bên tai tôi vẫn nghe những lời nói của Kendra: Rồi cậu sẽ thấy. Sloane trở nên gần gũi hơn, và đến khi chúng tôi đoạt được vương miện cho hàng tử và công chúa, cô ấy còn gần gũi hơn nữa. Với một số cô gái, danh tiếng và quyền lực cũng giống như thuốc kích dục. Sloane là một trong số đó. Khi chúng tôi đứng trên khán đài để nhận vương miện. Sloane ngã hẳn vào người tôi.

“Mẹ em không ở nhà tối nay” Cô ấy cầm tay tôi và đặt lên mông mình.

Tôi xoa xoa tay “Tuyệt”.

Rồi cậu sẽ thấy.

Cô ấy tiếp tục, ép chặt vào người tôi, hơi thở nóng hổi bên tai tôi. “Mẹ em đi xem opera, 3 tiếng rưỡi cơ. Em đã gọi đến Met nên biết vậy. Và mẹ thường ăn tối sau đó nên sẽ không về trước 1 giờ đêm đâu... Ý em là anh có muốn ghé qua nhà em một lát không”. Tay cô ta trượt dần xuống bụng tôi, tiến gần đến “Vùng nguy hiểm”. Không thể tin được. Cô ta dám sờ soạng tôi trước mặt bàn dân thiên hạ.

Tôi tránh ra chỗ khác “Anh chỉ dùng được xe Limo đến nửa đêm thôi”.

Brett Davies, anh chàng được bầu làm hoàng tử năm ngoái đi đến chỗ tôi với chiếc vương miện trên tay. Tôi cúi đầu xuống nhận nó một cách khiêm tốn.

“Dùng nó khôn khéo nhé” Brett nói.

“Rẻ tiền”, tiếng của Sloane “Em không đáng để anh gọi một cái taxi à? Anh muốn nói thế chứ gì?”

“Rồi cậu sẽ thấy” nghĩa là sao? Sloane và Brett đứng quá gần, họ như lấy hết chút ít không khí xung quanh tôi. Mọi vật và mọi người như đè bẹp tôi từ mọi phía. Tôi thấy đầu óc mình mụ mị.

“Kyle Kingsbury, trả lời em đi chứ”

“Các người có tránh xa tôi ra không?” Tôi nỗ tung lên.

Cả căn phòng đột ngột nín lặng khi tôi nói ra câu đấy.

“Đồ con hoang”, Sloane hậm hực

“Anh phải về nhà”, tôi nói “Em muốn ở lại hay anh sẽ đưa em về bằng Limo?”

Rồi cậu sẽ thấy.

“Anh nghĩ anh dám về hả, bỏ rơi em hả?” Sloane thì thầm, đủ cho bất cứ ai trong bán kính 10 dặm có thể nghe được. “Nếu anh bỏ về, đây sẽ là điều cuối cùng anh có thể làm đây. Nên tốt nhất là cười lên rồi nhảy với em đi. Em không để anh phá hỏng buổi tối của em đâu, Kyle.”

Và thế là tôi làm thế, ở lại, cười đùa và nhảy cùng cô ta. Sau đó, tôi đưa cô ta về nhà, uống rượu vodka Absolut mà cô ta lấy được từ quầy ba của bố mẹ mình, làm tất cả những chuyện cô ta và tôi đều mong muốn, cố gắng quên đi âm thanh cứ văng vẳng trong đầu “Rồi cậu sẽ thấy”. Cuối cùng, 11 giờ 45 phút, tôi tìm cách chuồn về.

Về đến nhà, tôi thấy đèn trong phòng ngủ của mình bật sáng. Kỳ lạ thật. Chắc Magda quét dọn phòng tôi và quên tắt đèn.

Nhưng khi tôi mở cửa, tất cả những gì tôi thấy là con bé phù thủy đang ngồi trên giường của tôi.

Phần 8

“Cô làm gì ở đây?” Tôi cố gắng nói to lên cốt để át đi sự run rẩy trong giọng nói của mình, mồ hôi tôi túa ra từ mọi lỗ chân lông còn mạch máu giật liên hồi như thể tôi vừa chạy đua cả quãng dài. Mặc dù tôi không thể nói tôi ngạc nhiên khi thấy cô ta ở đây, cảm giác như tôi biết cô ta sẽ đến từ ngay sau buổi khiêu vũ. Có điều tôi không biết cô ta sẽ đến vào lúc nào và như thế nào.

Cô ta nhìn xoáy vào tôi. Tôi để ý mắt cô ta lần nữa, nó cùng màu với màu tóc của cô ta và tôi lại thoáng một ý nghĩ kỳ cục: Chúng có tự nhiên không nhỉ, chúng sinh ra đã thế rồi sao?

Điên rồi. “Tại sao cô lại vào được nhà tôi?” Tôi lặp lại. Cô ta mỉm cười. Tôi nhìn thấy cô ta đang cầm chiếc gương, giống hệt như chiếc tôi nhìn thấy trong lần gặp cô ta ở băng ghế dài trong phòng thể dục. Cô ta nhìn vào chiếc gương và bắt đầu lầm rầm như cầu nguyện, “Sự trừng phạt, công lý thi vị, hãy đi đi, Comeuppance”.

Tôi nhìn cô ta chăm chăm, trong lúc cô ta nói, cô ta trông không hề xấu xí như tôi vẫn nhớ. Đôi mắt ấy, đôi mắt sáng rực rỡ ánh xanh. Và da cô ta cũng sáng rực lên.

“Cô có ý gì?”, “Comeuppance?”

“Đó là một từ trong hệ thống SAT, Kyle ạ. Cậu nên tìm hiểu về nó. Cậu sẽ tìm hiểu về nó. Nó có nghĩa là sự trừng phạt đích đáng.”

Sự trừng phạt. Hàng năm qua, tất cả mọi người, từ người quản gia đến giáo viên của tôi làm gì có ai dám phạt tôi. Họ không dám dính vào. Thường thường, tôi có cách của mình để họ không làm như vậy. Hoặc bố tôi sẽ trả tiền cho họ. Nhưng mà biết đâu thần kinh cô ta có vấn đề.

“Coi nào” tôi nói “Về vụ tối nay, mình xin lỗi. Mình không nghĩ bạn sẽ thật sự đến đó. Mình biết bạn không thích mình lắm nên mình không nghĩ bạn sẽ bị tổn thương.” Tôi cần phải tỏ ra tử tế. Cô ta hẳn là điên thật rồi. Nhỡ may cô ta có súng trong bộ quần áo thùng thình kia.

“Tôi không hề”

“Không hề gì”

“Thích cậu. Hay bị tổn thương”

“Ồ” tôi nhìn cô ta với kiểu nhìn mà tôi thường dùng với các giáo viên, kiểu nhìn “Con ngoan mà thầy, con vô tội”. Khi đó, tôi chợt để ý một điều kỳ lạ. Mũi cô ta, cái mũi dài dẹt hệt như phù thủy hình như không còn như thế nữa. Chắc là do bóng tối. “Tốt thôi, vậy hòa nhé?”

“Tôi không bị tổn thương vì tôi biết cậu sẽ làm thế với tôi, Kyle ạ, biết cậu rất tàn nhẫn và độc ác, và nếu có cơ hội, cậu sẵn sàng làm tổn thương người khác... chỉ để cho họ thấy cậu có thể”

Mắt tôi gặp mắt cô ta. Long mi cô ta trông có vẻ khang khác. Nó dài hơn. Tôi lắc đầu “Không phải thế”

“Vậy như thế nào?” Mũi cô ta đỏ như máu.

“Chuyện gì đang xảy ra?”

“Tôi bảo cậu rồi, Sự trừng phạt đích đáng. Cậu sẽ biết nó là như thế nào khi cậu không còn đẹp đẽ nữa, xấu xí từ trong ra ngoài. Nếu cậu rút ra được bài học cho mình, cậu có thể hóa giải câu thần chú của tôi. Nếu không, cậu sẽ sống trong sự trừng phạt mãi mãi.”

Khi cô ta nói, má cô ta trở nên hồng hào hơn. Cô ta trút bỏ áo choàng để lộ ra thân hình nóng bỏng, mặc dù tóc cô ta vẫn màu xanh. Sao lại có chuyện kỳ lạ như vậy, sao cô ta lại biến đổi như vậy được. Tôi bắt đầu trở nên lo sợ. Nhưng tôi không thể bỏ chạy. Tôi không được sợ cô ta. Nên tôi cố gắng lần nữa. Khi sự quyến rũ không có hiệu quả, mang bố tôi vào là cứu cánh tốt nhất.

Tôi nói “Bạn biết đấy, bố mình rất giàu có”.

Ai cũng muốn một điều gì đó, Kyle.

“Thì sao?”

“Thì mình biết là rất khó có được học bổng ở một trường như Tuttle, nhưng bố mình có thể làm được, bạn sẽ có thứ bạn cần. Tiền. Sự nghiệp, thậm chí là lên hình trong bản tin tối nếu mình yêu cầu bố mình. Sao nào, trước đây bạn đã cải trang đúng không? Thật sự bây giờ trông bạn rất tuyệt vời. Bạn sẽ rất xinh đẹp trên tivi.”

“Cậu thật sự nghĩ thế hả?”

“Chắc chắn...mình...” Tôi ngập ngừng. Và cô ta cười phá lên.

“Tôi không học ở Tuttle” cô ta nói. “Tôi chẳng học ở trường nào cả, cũng chẳng sống ở đây hay ở bất kỳ đâu. Tôi già cỗi như thời gian và trẻ trung như buổi bình minh. Tôi ở một thế giới khác không thể hối lộ được”

Ôi. “Vây cô đang nói cô là một...một...phù thủy”

Tóc xung quanh mặt cô ta lúc thì màu xanh lá, lúc thì màu tím, rồi chuyển thành màu đen, cứ như là đèn nhấp nháy. Tôi nhận ra tôi dường như nín thở, chờ đợi câu trả lời của cô ta.

“Đúng vậy”

“Rõ rồi” tôi nói, đã hiểu, cô ta thật sự bị điên.

“Kyle Kingsbury, việc cậu làm thật xấu xa. Và đó không phải là lần đầu tiên. Cả cuộc đời cậu nhận được sự đối xử đặc biệt bởi vì cậu đẹp mã, và cả cuộc đời cậu sử dụng vẻ đẹp đó để độc ác với những người kém may mắn.”

“Không phải thế”

“Hồi lớp hai, cậu đã bảo với Terry Fisher rằng đầu cô bé bị lệch là do mẹ cô bé đã phang nó vào cửa ô tô làm cô bé khóc cả tiếng đồng hồ.”

“Nhưng mà nó là trò đùa trẻ con”

“Có thể. Nhưng đến lớp sáu cậu có một buổi tiệc tại Gameworks và mời cả lớp – trừ hai đứa là Lara Ritter và David Sweeney. Cậu bảo bọn chúng quá xấu xí không xứng để mời. “Kendra nhìn thẳng vào tôi “Cậu thấy nó vui lắm hả?”

Phải, cũng hơi hơi. Nhưng tôi nói, “Chuyện đó lâu lắm rồi. Sau đó tôi cũng gặp chuyện. Đó là năm mẹ tôi bỏ đi”, Kendra có vẻ cao hơn gần chục cm.

“Năm ngoái, Wimberly Sawyer đã có xích mích với cậu. Cậu hỏi số điện thoại của cô ấy và bảo bạn bè cậu tra tấn cô ấy bằng những cuộc điện thoại tục tĩu cho đến khi bố mẹ cô ấy phải đổi số khác. Cậu có biết nó làm cô ấy khổ sở thế nào không? Nghĩ đi”.

Trong giây lát, tôi nhớ ra Wimberly đã nói với bố tôi rằng mọi người ở trường đều ghét tôi và tôi cảm thấy khó chịu khi nhớ về chuyện này. Sau đó Wimberly không chỉ đổi số điện thoại. cuối năm học cô ấy đã chuyển trường.

“Cô nói đúng” Tôi đáp “Tôi đúng là đứa chẳng ra gì. Tôi sẽ không làm như thế nữa.”

Tôi gần như tin như vậy. Cô ấy đã đúng. Tôi nên tốt đẹp hơn. Tôi cũng không hiểu tại sao đôi khi tôi lại trở nên quá ti tiện và độc ác như thế. Nhiều lúc tôi tự bảo mình phải đối xử tốt với mọi người nhưng lúc nào cũng vậy, chỉ một lúc sau là tôi quên bống đi vì cảm giác vui thích được ở trên cao hơn mọi người. Như là một nhà tâm lý thường xuất hiện trên tivi có nói, tôi làm thế để cảm thấy mình quan trọng vì bố mẹ tôi không quan tâm đến tôi hay đại loại như thế. Nhưng sự thật không hẳn như thế. Đôi khi nó giống như hành động tôi không thể dừng được.

Trong phòng khách, chiếc đồng hồ cổ của ông nội tôi ngân lên tiếng chuông báo hiệu nửa đêm.

“Cậu nói đúng,” phù thủy nói, giang rộng hai cánh tay “Cậu sẽ không làm như thế được nữa. Ở một số nước, bọn ăn trộm bị chặt tay, bọn hiệp dân bị thiến. Bằng cách này, công cụ của tội ác sẽ được dùng để trừng phạt bọn chúng” Đồng hồ vẫn điểm chuông. Chín. Mười. Căn phòng dường như đang sáng rực lên và quay vòng vòng quanh tôi.

“Cô điên à?” Tôi nhìn tay cô ta xem có con dao nào không nếu cô ta đang cố gắng tìm cách cắt thứ gì đó trên người tôi. Tôi nghĩ tôi đang thật sự say sưa bởi việc này không thể xảy ra. Cô ta không thể làm phép được. Thế đó. Chỉ là ảo giác tạo ra do cơn say mà thôi.

Đồng hồ điểm hồi chuông cuối cùng. Kendra chạm vào vai tôi, xoay người tôi ra sau để tôi đối diện với chiếc gương phía trên bàn học “Kyle Kingsbury, nhìn đi.”

Tôi quay lại, há hốc mồm với hình ảnh đầu tiên trong mắt tôi.

“Cô đã làm gì tôi? Khi tôi nói, giọng tôi khác hẳn. Nó thoát ra như tiếng gầm gừ.

Cô ta phẩy tay với một làn sáng lấp lánh.

“Tôi đã biến cậu thành chính bản thân cậu”

Tôi đã thành một quái vật.

Ngài Anderson Tôi rất vui vì các bạn có mặt đông đủ tuần này. Hôm nay, chúng ta sẽ nói về phản ứng của gia đình và bạn bè trước sự biến đổi của các bạn.

Quái vật NY: Không nói nữa vì lần trước nói quá nhiều rồi.

Ngài Anderson: Sao lại cáu giận vậy, Quái vật?

Quái vật NY: Nếu là tôi ông có cáu không?

Ngài Anderson: Tôi sẽ cố gắng để thoát khỏi tình cảnh của mình.

Quái vật NY: Chẳng có lối thoát nào cả.

Ngài Anderson: Luôn luôn có cách mà. Không lời phù phép nào tạo ra mà không có lý do.

Quái vật NY: Ông đứng về phía bọn phù thủy hả???

Ngài Anderson: Tôi không nói thế.

Quái vật NY: Sao ông dám chắc là có cách?

Ngài Anderson: Tôi biết là có.

Quái vật NY: Làm thế nào ông biết không có cá, chim hay nhện ngoài kia đã biến đổi và không bao giờ trở lại như cũ?

Người lặng lẽ: Tôi chắc là không có cá. Tôi biết mà.

Quái vật NY: Ông có chút phép thuật nào làm cho ông biết điều đó không? Vì nếu có, hãy biến tôi trở lại như trước đi.

Ngài Anderson: Quái vật...

Người lặng lẽ: Tôi có thể nói được không?

Quái vật NY: Nói đi, Lặng lẽ. Có thể ông ấy sẽ để tôi yên.

Người lặng lẽ: Chỉ là, tôi muốn nói về chủ đề hôm nay thay vì nghe những lời rỗng tuếch của quái vật. Tôi đang cân nhắc về vụ biến đổi và tôi rất lo lắng về phản ứng của gia đình tôi.

Ngài Anderson: Hay đây. Sao nào, Lặng lẽ?

Người lặng lẽ: Đó là hiển nhiên. Tôi tự nguyện làm thế này, không như nhiều người khác. Nhưng tôi đang chối bỏ không chỉ gia đình mình mà cả giống loài của mình.

Ngài Anderson: Nói nữa đi, Lặng lẽ.

Người lặng lẽ: Ồ, tôi yêu anh ấy, người mà tôi đã cứu và tôi có thể trở thành người để gặp anh nếu tôi hi sinh giọng nói. Nếu anh ấy yêu lại tôi tức là chúng tôi sẽ hạnh phúc mãi mãi. Còn nếu không...sẽ vô cùng rủi ro.

Quái vật NY: Làm sao bạn biết đó là tình yêu đích thực?

Gấu xám Bắc Mỹ: Lúc nào cũng có nguy hiểm khi thương lượng với phù thủy.

Người lặng lẽ: Tình yêu đứng về phía tôi, Quái vật ạ.

Gấu xám Bắc Mỹ: Không nghĩ Lặng lẽ nên mạo hiểm.

Quái vật NY: Không tin vào tình yêu đâu

Ếch ộp: Tôi có thể nói vài điều được không và các bạn có thể đợi tôi không vì tôi đánh máy chậm.

Người lặng lẽ:Ếch ộp, chúng tôi sẽ đợi.

Ếch ộp: Thật khó khăn cho tôi vì gia đình không bao giờ nhìn nhận tôi là một con ếch. Tôi không thể nói chuyện với họ. Họ nghĩ tôi đã biến mất nhưng tôi không hề. Ngày đầu tiên nhìn thấy tôi chị tôi đã hét lên: Á...con ếch bẩn thỉu. Rồi chị ấy quăng tôi vào đống rác. Quăng tôi đi. Thật đau lòng là không thể nói với họ chuyện gì đang xảy ra.

Người lặng lẽ: Thật kinh khủng,Ếch, mình rất tiếc.

Quái vật NY: Tốt hơn cậu không nên nói hết cho họ biết,Ếch ạ.

Gấu xám Bắc Mỹ: Cậu không biết như thế nào đâu, Quái vật. Cậu còn nói được.

Người lặng lẽ: Cậu sẽ ổn thôi, quái vật. Cậu vẫn còn phần người.

Quái vật NY: MÌNH KHÔNG THỂ LÀ NGƯỜI.

Ngài Anderson: Không hét lên thế, Quái vật.

Ếch ộp: Cậu nghĩ vậy vì cậu không biết cảm giác không bao giờ có thể nói chuyện được với gia đình như thế nào đâu.

Quái vật NY: Không, Ếch ộp. Mình nghĩ vậy vì mình biết cái cảm giác khi bạn nói hết cho gia đình rồi họ không muốn bạn lún quẩn bên cạnh họ, như thế thì nhục lắm.

Người lặng lẽ: Ôi, Quái vật, nghe kinh quá.

Gấu xám Bắc Mỹ: Ừ, xin lỗi, nói cho bọn này nghe đi.

Quái vật NY: Mình không muốn nói về nó.

Người lặng lẽ: Nói đi mà Quái vật.

Ngài Anderson: Cậu gọi ra chuyện này mà. Tôi nghĩ cậu muốn nói về nó.

Quái vật NY: KHÔNG, TÔI KHÔNG MUỐN.

Ngài Anderson: Lại hét, Quái vật. Nếu còn thể nữa, tôi buộc phải mời bạn ra khỏi phòng chat.

Quái vật NY: Xin lỗi, phim viết hoa bị kẹt. Đánh máy bằng móng vuốt rất khó.

Quái vật NY: Gấu, làm sao mà một con gấu có thể truy cập được Internet ? Cả ếch nữa?

Ngài Anderson: Làm ơn không chuyển chủ đề, Quái vật.

Ếch ộp: Tớ lên vào một lâu đài để dùng máy tính.

Gấu xám Bắc Mỹ: Tớ đem theo laptop. Bây giờ sóng Wi-fi ở đâu chẳng có, kể cả trong rừng.

Ngài Anderson: Tôi muốn nghe về gia đình cậu, Quái vật.

Quái vật NY: Chỉ còn bố thôi. Tôi chỉ có một ông bố. Mỗi một ông bố.

Ngài Anderson: Xin lỗi, tiếp đi.

Quái vật NY: Tôi không muốn nói về bố tôi. Nói chuyện khác đi.

Người lặng lẽ: Mình cá là chuyện đó làm bạn đau lòng.

Quái vật NY: Mình đâu có nói vậy.

Người lặng lẽ: Ừ, bạn không nói. Bạn cũng không phải nói đâu.

Quái vật NY: Được rồi. OK. Nó rất đau lòng nên tôi không muốn nói về nó. Hô hô hô. Mọi người vui chưa? Chúng ta có thể nói về người khác không?

Người lặng lẽ: Xin lỗi mà...

